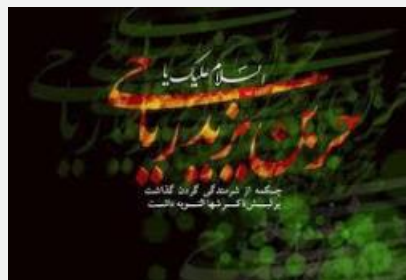

روز چهارم محرم/ «حُر»؛ آزادهای در دنیا و سعادت‌مندی در آخرت

سرگذشت‌های مربوط به حُر و نقش او در حادثه کربلا، از نخستین برخوردها با کاروان سیدالشهدا، سپس توبه‌اش و پیوستن به جبهه حق و شهادت در رکاب سیدالشهدا در همه مقتل‌ها و کتاب‌های تاریخ عاشورا نگاشته شده و توبه او شاخص‌ترین بخش نورانی زندگی اوست.

سرگذشت‌های مربوط به حُر و نقش او در حادثه کربلا، از نخستین برخوردها با کاروان سیدالشهدا، سپس توبه‌اش و پیوستن به جبهه حق و شهادت در رکاب سیدالشهدا در همه مقتل‌ها و کتاب‌های تاریخ عاشورا نگاشته شده و توبه او شاخص‌ترین بخش نورانی زندگی اوست.

به گزارش خبرگزاری بین‌المللی قرآن (ایکنا) از لرستان، شهید والاقدار عاشورا، حُر از خاندان‌های معروف عراق و از روسای کوفیان بود به درخواست ابن‌زیاد، برای مبارزه با حسین(ع) فرا خوانده شد و به سرکردگی هزار سوار برگزیده گشت.

یکی از وقایع کربلا مربوط به حُر بن یزیدریاحی که از فرماندهان سپاه زیاد بود، است. زمانی که امام حسین(ع) وارد کربلا شد، حُر بود که راه را بر ایشان بست و شرط گذاشت یا بیعت کند و یا بماند که کسب تکلیف شود، و این وضع تا روز هفتم و هشتم محرم که سپاه عبیدالله وارد کربلا شد ادامه داشت درحالی که حُر در طول این مدت که راه را بر امام و یارانش بسته بود، برای نماز به امام حسین(ع) اقتدا می‌کرد.

گفته‌اند وقتی از دارالاماره کوفه، با مأموریت بستن راه بر امام حسین(ع) بیرون آمد، ندایی شنید که: ای حُر! مژده باد تو را بهشت... در منزل «قصر بنی‌مقاتل» یا «شراف» راه را بر امام بست و مانع از حرکت آن حضرت به سوی کوفه شد. کاروان حسینی را همراهی کرد تا به کربلا رسیدند و امام در آن‌جا فرود آمد حز وقتی فهمید کار جنگ با حسین(ع) جدی است، صبح عاشورا به بهانه آب دادن اسب خویش، از اردوگاه عمرسعد جدا شد و به کاروان حسین(ع) و جبهه حق پیوست، توبه‌کنان کنار خیمه‌های امام آمد و اظهار پشیمانی کرد سپس اذن میدان طلبید این انتخاب شگفت و برگزیدن راه بهشت بردوزخ، از حُر، چهره‌ای دوست‌داشتنی و قهرمان ساخت.

حُر با اذن امام به میدان رفت و در خطابه‌ای مؤثر، سپاه کوفه را به‌خاطر جنگیدن با حسین(ع) توبیخ کرد چیزی نمانده بود که سخنان او، گروهی از سربازان عمرسعد را تحت‌تاثیر قرار داده از جنگ با سیدالشهدا منصرف سازد که سپاه عمرسعد، او را هدف تیرها قرار داد امام بازگشت و پس از لحظاتی دوباره به میدان رفت و با رجزخوانی، به مبارزه پرداخت و پس از نبردی دلیرانه به شهادت رسید.

حسین بن علی(ع) بر بالین حُر حضور یافت و خطاب به آن شهید، فرمود: تو همان‌گونه که مادرت نامت را «حُر» گذاشته است، حُر و آزاده‌ای، آزاد در دنیا و سعادت‌مند در آخرت و دست بر چهره‌اش کشید.

امام حسین(ع) با دستمالی سر حُر را بست. پس از عاشورا بنی‌تمیم او را در فاصله یک میلی از امام حسین(ع) دفن کردند، همان‌جا که قبر کنونی اوست بیرون کربلا در جایی که در قدیم به آن «نواویس» می‌گفته‌اند.

سرگذشت‌های مربوط به حُر و نقش او در حادثه کربلا، از نخستین برخوردها با کاروان سیدالشهدا، سپس توبه‌اش و پیوستن به جبهه حق و شهادت در رکاب سیدالشهدا در همه مقتل‌ها و کتاب‌های تاریخ عاشورا نگاشته شده و توبه او شاخص‌ترین بخش نورانی زندگی اوست.

حُر در روز عاشورا زمانی که متوجه شد که سپاهیان قصد دارند امام حسین(ع) را به شهادت برسانند پشیمان شد، و ناراحت و ندیم چکمه‌هایم را درآورده بر گردن آویزان کرد و از لشکر یزیدیان جدا شد، به خیمه امام حسین(ع) رفت و سینه خیز نزد امام(ع) رفت و از ایشان عذرخواهی کرده و احساس ندامت کرد.

حُر جز کسانی بود که در رکاب امام شهید شد، اولین کسی که در رکاب امام حسین(ع) شهید شد، حُر بود، و در زمانی که به میدان رفت پس از زخمی که برداشت امام(ع) دستمالی بر سر او بست که جلوی خونریزی را بگیرد.

بیش از هزار سال بعد، یکی از سلاطین قصد مرمت قبر این بزرگوار را داشتند، زمانی به جنازه او رسیدند، با پیکر او که سالم مانده بود مواجه شدند قصد تعویض پیشانی‌بند را کردند که به محض باز شدن جای زخم شروع به خون‌ریزی کرد و با هیچ پارچه دیگری بند نیامد الا آن پیشانی‌بندی که خود امام حسین(ع) بر سر این بزرگوار بسته بود.

این واقعه کرامت و حرمت حُر را نشان می‌دهد و به ما می‌گوید اگر خطایی انجام دادید زمانی که متوجه آن شدید از آن توبه کرده و به طرف حق برگردید چراکه خداوند لطفش زیاد است، و امام حسین(ع) با این که حُر راه را بر او بسته بود، باز هم او را بخشید.